

strengt til den Sag, der ligger for. Navnlig er al Indblanding af Politik absolut forbudt," sagde han. Og under Forsamlingens lydelige Tilslutning tilføjede han bistert: „Dette er ikke nogen Krostuediskussion, men en Forhandling om aandelige Ting.“

„Jeg be'r saa meget om Forladelse," sagde Væveren med sin allersagtmodigste Stemme: „Jeg mente bare, at det vel kunde gaa an i den Forbindelse at berøre Ting, som dog ligger os alle paa Hjertet ... besynderligt idag, da vi jo har den grumme store Ære at se en saa højtstaaende Mand som en Minister her i vor Forsamling. For se, angaaendes det evige Liv hinsides —“ vedblev han med hævet Stemme, da Ordstyreren igen gjorde Mine til at bruge Klokken — „ja saa mener jeg nu, at Vorherre nok sørger for det. Men Livet her paa Jorden har vi vel selv nogen Forpligtelse til at tage Vare paa.“

„Afslutning! — Afslutning!“ raabte et Par ophidsede Stemmer.

Men uden at agte paa Forsamlingens stedse utaalmodigere Tilraab, og idet han stadig belagde sine Ord saa behændigt, at han afværgede Ordstyrerens Indskriden, vedblev han at tale. Han lod Menigheden høre ilde for, at den havde svigtet den Folkesag, som det var dens Opgave at føre frem til Sejr, og istedet trukket i Købstadsklæder og faaet fine Fornemmelser. Han talte om en „Højskole-Storagtighed“, der ikke var et Haar bedre end det Studenter-Hovmod, som det havde villet bekæmpe, og betegnede med et æggende Smil Vennesamfundets Forkyndelse som „dennehersens Gaardmands-Religion“, der alene egnede sig for Folk, som havde Raad til at slide Bagen flad paa Højskolernes Bænke.

Uroen i Salen var efterhaanden steget til et formeligt Røre, og Forstander Sejling stod da ogsaa i Begreb med paany at skride ind, da Vilh. Pram rejste sig fra sin Plads paa den forreste Bænk foran Talerstolen og — vendt imod Forsamlingen — med høj Røst udbrød:

„Jeg føler mig kaldet til at nedlægge en bestemt Indsigelse mod denne Talers Ord. Skønt jeg selv befinder mig i Opposition til meget i vort Menighedsliv — eller rettere netop af den Grund — er det mig magtpaaliggende at erklære, at jeg anser de faldne Ytringer for aldeles utilbørlige — ja usømmelige.“